

השעות האחרונות של מעיין

בכתבות המרתקות סיפר על השתלשלות המחלה, אופן הטיפול בו והרגשתו אחרי שחזר לעבוד כרגיל, אך לא לזמן רב. בחודש ספטמבר הוא שוב אושפז בבית החולים שיבא, בביתן 18 — המחלקה האונקולוגית — ונשאר שם עד מותו.

בשלב זה החל לקבל טיפול כימותרפי, שגרם לו לכאב-יתופת, משום שפגע גם בתאים בריאים. לפני כחודש התברר שגם זה לא עוזר, והוא חדל לקבל טיפול כלשהו.

לחצים של

יועצים רפואיים

פני כחודש פנה עורך על המשמר, מארק גפן, לברוך מודן וביקש שיאפ-

וכאביו גברו. מצבו הורע עד כדי כך, שכאשר מישוהו היה נוגע בכתפו כדי לומר לו שלום, היה מעיין מתעוות מכאבים.

כשמצבו החמיר הוא הובהל לבית-החור לים בתל-השומר ושם אובחנה מחלת ה- סרטן בריאותיו. הוא קיבל סידרה מאסיבית של הקרנות, חל שיפור במצבו והוא חזר לעבודה.

בחודש יולי הוא פירסם בחותמת, מוסף על המשמר, שתי כתבות על מחלתו, תחת הכותרת, "תקפתי את הסרטן בנועם". הוא היה בטוח שהצליח להדביר את המחלה.

לתת לחולים חסוכי-מרפא, ועל התנהגותו של משרד-הבריאות בפרשה.

עוד בשלבים הראשונים של מחלתו, שממנה סבל כעשרה חודשים, לא טופל מעיין כהלכה. חודשים הסתובב במערכת על המשמר, שם עבד כעורך של העמודים הפנימיים, כשהוא מתפתל מכאבים. הגבר החסון וקופי-הקומה, שנראה כבריון, סבל מכאבים בכל גופו.

בקופת-החולים חשבו שהוא מתחזה ל- חולה. אחר-כך אמרו לו שזה בוודאי נובע מכאבים בשיניים, אך הטיפולים לא עזרו



מ אבקו של ראובן מעיין על חייו הסתיים בבוקר שלמחרת הראיון הר דרמטי בתוכנית מוקד בטלוויזיה. באותה העת שהכל קיוו שמישרד-הבריאות יבדוק שוב את עמדתו, ויתיר אולי לטפל במעיין על-ידי תרופתו של הד"ר דויד רובין. ידעו מעטים — ביניהם צמרת משרד- הבריאות — ששעותיו של מעיין ספורות.

"אקמול"

לפני המוות

ב יום החמישי האחרון התקיימה בי בית-החולים על-שם שיבא בתל-השומר הרצאה דרמטית. הדובר: פרופסור עמוס שיניצקי מחכון וייצמן שברחובות.

לפני רופאים בכירים של בית-החולים — ביניהם הפרופסור ברוך מודן, מנכ"ל משרד-הבריאות — הסביר שיניצקי על דרך חיסון הברונכוסקופיה שלו לחולי- סרטן. על-פי שיטתו נוטלים מריאת החולה כמה תאים סרטניים. תאים אלה עוברים טיפול מסויים והם מוחזרים לגוף החולה. בניסויים שנערכו גם בבני-אדם הוכח שאמצעי זה מעורר עוגדנים למחלת הסרטן בגוף החולה.

שיניצקי ניסה את טיפולו גם על ראובן מעיין, אך מכיוון שלא היה לכך אישור, נעשה הטיפול באמתלה של בדיקה. מי ריאותיו הפגועות של מעיין הוצאו פעמיים מליוני תאים סרטניים, שחוסנו והוחזרו לגופו. מצבו החל להשתפר ורופאיו תלו בטיפול זה יותר תיקוות מאשר בתרופה של הד"ר רובין (ראה מיסגרת). אי-אפשר היה להמשיך בטיפול ללא אישור משרד- הבריאות, שאותו רצה שיניצקי לשכנע.

מודן הודיע בתום ההרצאה שהליכי אישור הטיפול יקוצרו לשבועיים. כששמעה על כך אשתו של מעיין, לאה, היא שאלה את מודן כיצד יחזיק בעלה מעמד שבר- עיים נוספים ללא כל טיפול. מודן הבטיח שהחל מיום ראשון יחזרו לטפל בו בהקי רנות, טיפול שהופסק כמו כל הטיפולים האחרים.

לאה לא נרגעה ושאלה איך יחזיק בעלה מעמד עד יום הראשון, כשמצבו הורע ביותר. על כך לא יכול היה מודן להשיב. ביום השישי בערב חלה החמרה נוספת במצבו של מעיין. הוא לקה בדלקת-ריאות, והתרופה שקיבל ביום השישי מידי סגן- מנהל-המחלקה שבה שכב היה כדור אקמול. בשבת בבוקר, יום אחרי שפורסמו נימוקי הבג"ץ שדחה את עתירתו, הוא נפטר. אך בזאת לא תמה הפרשה. להיפך, מותו פתח דיון ציבורי על הטיפול שיש

עזב את קיבוץ מגן לפני 11 שנה, היה ברור שהוא יקבר במקום שבו חי כעשרים שנה. חברו הטוב זאב דרוור (עומד, מימין), אשר עלה איתו לארץ מרומניה בכה במשך כל ההלוויה.

הגופה יורדת לקבר
גופתו של ראובן מעיין מורדת בארון לתוך הקבר שנכרה בבית-הקברות של הקיבוץ. למרות שמעיין